RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 107.444 van 6 juni 2002
in de zaak A. 116.311/VII-25.650.

In zake : Cornelius OOSTVOGELS-DE SCHUTTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. GIELEN,
kantoor houdende te KASTERLEE,
Isschot 20

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Cornelius OOSTVOGELS-DE SCHUTTER op 31 januari 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 november 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij zijn beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten van 1 juni 2001, waarbij aan verzoeker de vergunning werd geweigerd om een varkensbedrijf gelegen te 2320 Hoogstraten, Hemelrijk 3, gekend ten kadaster (afdeling, sectie, perceelnummer) 01-A-153n, 01-A-153p, te regulariseren en te veranderen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard;

Gezien het verzoekschrift dat door verzoeker op dezelfde datum werd ingediend om de volgende voorlopige maatregelen te doen opleggen :

"IN HOOFDORDE

In tegenstelling tot de verzoekschriften om de bestreden beslissing te schorsen en te annuleren, uitzondering te maken voor art. 1 § 2 van het bestreden besluit van de Dienst milieuvergunningen met kenmerk 2/MV/MLBR2/0100000061/TD/fs (stuk 23) om deze vooralsnog te mogen behouden.

In tegenstelling tot art. 1 § 3 van het bestreden besluit van de Dienst milieuvergunningen met kenmerk 2/MV/MLBR2/0100000061/TD/fs (stuk 23) voorlopig het nutriëntenhalte te mogen behouden voor de 368 varkens, die in de bestreden beslissing geweigerd zijn zodat de verkregen nutriëntenhalte losgekoppeld wordt van de milieuvergunning die voor de 368 standplaatsen voor varkens geweigerd werd.

In tegenstelling tot ar. 2 § 3 en § 4 van het bestreden besluit van de Dienst milieuvergunningen met kenmerk 2/MV/MLBR2/0100000061/TD/fs dat de bouwvergunning niet geschorst wordt of vervalt zolang geen arresten werden geveld met betrekking tot het schorsingsverzoek en annulatieverzoek die voor Uw Raad werden ingediend om met betrekking tot de milieuvergunningsaanvraag aan Uw oordeel te onderwerpen.

In afwachting van het arrest over het verzoek tot schorsing, zijn rechten te vrijwaren om te vermijden dat boeten worden opgelegd die betrekking hebben op de voorlopige verdere uitbating van zijn bedrijf.

Voorlopige maatregelen te bevelen die Uw Raad meer gepast acht in de voorliggende casus en die niet zouden opgeworpen zijn, om de rechten van verzoeker te vrijwaren met betrekking tot de bestreden beslissing, waarvoor hij door middel van verzoekschriften tot schorsing en annulatie, de milieuverguningsvraag aan Uw oordeel onderwerpt.

ONDERGESCHIKT

Dat zou bevolen worden, zodra het verslag van de heer/mevrouw de auditeur voorhanden is, en het verzoekschrift tot schorsing een positief advies zou krijgen, de Bestendige Deputatie verplicht wordt als voorlopige maatregel een herziening van haar beslissing door te voeren met betrekking tot art. 1 § 3 van het bestreden besluit van de Dienst milieuvergunningen met kenmerk 2/MV/MLBR2/0100000061/TD/fs, en dadelijk de weigering voor de 368 standplaatsen voor varkens zou opheffen en dit binnen de maand nadat het advies werd betekend, op straffe van een dwangsom van 50.000 BEF per beginnende maand vertraging.

MEER ONDERGESCHIKT

Dat zou bevolen worden dat na eventueel positief advies van de heer/mevrouw auditeur, het te vellen schorsingsarrest voorlopig als criterium dient, om de Bestendige Deputatie te bevelen een herziening van haar beslissing door te voeren met betrekking tot art. 1 § 3 van het bestreden besluit van de Dienst milieuvergunningen met kenmerk 2/MV/MLBR2/0100000061/TD/fs en de weigering voor de 368 standplaatsen voor varkens op te heffen en dit binnen de maand nadat het arrest geveld werd, op straffe van een dwangsom van 50.000 BEF per beginnende maand vertraging";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 29 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 april 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. GIELEN, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat verzoeker na lezing van het auditoraatsverslag nog een aanvullende nota heeft neergelegd; dat het indienen van dergelijk stuk niet in het procedurereglement is voorzien en derhalve uit de debatten moet worden geweerd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoeker baat aan de Hemelrijksestraat nr. 3 te Hoogstraten een varkenshouderij uit. Op het eerste gezicht kreeg hij op 3 oktober 1977 een exploitatievergunning (ARAB-regime) voor 160 varkens.

2.2. Op 12 september 1989 dient verzoeker bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten een exploitatievergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van zijn varkensbedrijf, zodat het een gesloten bedrijf zou worden met 80 zeugen en 500 mestvarkens.

Op 19 april 1993 deelt het stadsbestuur van Hoogstraten mee dat door de wijziging van de wetgeving het bedrijf is overgegaan naar een klasse 1, zodat het aanvraagdossier bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen moet ingediend worden.

Aan verzoeker wordt medegedeeld wat volgt :

> "Door de wijziging van de wetgeving is Uw bedrijf echter overgegaan naar klasse I.
> De hogervermelde aanvraag tot uitbreiding van het bedrijf moet dan ook gericht worden aan de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen.
> Het aanvraagdossier wordt U dan ook terug overgemaakt met het verzoek zo snel mogelijk een vergunning klasse I aan te vragen (formulieren in bijlage)".

Op het eerste gezicht blijkt niet dat verzoeker dergelijke aanvraag deed.

2.3. Op 7 januari 1991 bevestigt het provinciebestuur van Antwerpen aan verzoeker de ontvangst van de aangifte van een veebedrijf voor 948 varkens, in het kader van het besluit van de Vlaamse regering van 21 maart 1990, houdende wijziging en aanvulling van titel I van het ARAB m.b.t. de veestallen en opslagplaatsen van meststoffen. Het schrijven geldt niet als aktename.

2.4. Tijdens haar zitting van 15 april 1993 beslist de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen om geen akte te nemen van stallen voor 948 gespeende varkens en tanks voor 7.000 liter stookolie. Er wordt wel akte genomen (geldend als vergunning) van de opslag van 1.415 m³ dierlijke mest en electromotoren van samen 12 kW.

In de aanhef van het aktenamebesluit wordt overwogen "dat geen akte kan genomen worden van de aangifte van stallen voor 948 gespeende varkens en tanks voor 7.000 liter stookolie; dat dit een aangifte betreft inzake een inrichting die vóór 3 april 1990 volgens de A.R.A.B.-indelingslijst reeds als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk was ingedeeld".

Het weze opgemerkt dat verzoeker bij zijn uiteenzetting van de feiten stelt dat hij in 1990 reeds 94 zeugen, 2 beren en 899 varkens hield, waarvan 312 varkens onder de tien weken. In de mestbankaangifte voor het aanslagjaar 1991 wordt als aantal aanwezige dieren op 1 januari 1991 vermeld : 312 biggen, 96 beren en zeugen, en 587 andere varkens.

2.5. Op 25 juni 1993 doet verzoeker een melding van de exploitatie van een klasse 3-inrichting, die evenwel enkel op stookolie betrekking lijkt te hebben.

2.6. In verband met verzoekers dossier ontstaat correspondentie waarbij milieuconsulenten, een bestendig afgevaardigde van de provincieraad, een provincieraadslid en een ambtenaar van de milieuadministratie betrokken zijn.

In elk geval blijkt uit de bijgebrachte stukken niet dat verzoeker, buiten de op 3 oktober 1977 verleende vergunning voor het houden van 160 varkens, nog een andere vergunning voor het houden van varkens bekwam. Het blijkt evenmin dat hij voor het houden van varkens een aktename geldend als vergunning bekwam.

Tenslotte blijkt ook niet dat verzoeker na het aktenamebesluit van 15 april 1993 nog een milieuvergunningsaanvraag indiende die betrekking had op de uitbreiding van de varkensstapel, behoudens uiteraard de aanvraag die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing.

Op het eerste gezicht diende verzoeker na zijn vergunningsbesluit van 3 oktober 1977 enkel op 12 september 1989 een vergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van het bedrijf naar een gesloten varkenshouderij met 500 mestvarkens en 80 zeugen, en deed hij begin 1991 een melding die sloeg op 948 varkens, melding waarvan, zoals gezegd, op 15 april 1993 geen akte werd genomen.

2.7. Op 22 maart 2001 dient verzoeker bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten de milieuvergunningsaanvraag in die aanleiding zal geven tot de thans bestreden beslissing.

Zij heeft betrekking op de regularisatie van stallen voor 948 gespeende varkens, waarvan 130 zeugen en 816 gebruiksvarkens van meer dan tien weken en twee beren.

2.8. Op 1 juni 2001 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Hoogstraten de gevraagde vergunning. Er wordt enkel akte genomen van een aantal klasse 3-onderdelen, met name de stalling van voertuigen, mazout- en olieopslag en een brandstofverdeelinstallatie. In de aanhef van dit besluit wordt onder meer overwogen wat volgt :

> "Overwegende dat de aanvrager in zijn aanvraag stelt dat hij in het verleden (1989) verkeerd werd ingelicht omtrent de vergunningsplicht;
> Overwegende dat deze bewering niet klopt met de werkelijke toestand. In 1989 werd een aanvraag tot het bekomen van een exploitatievergunning voor 580 varkens in behandeling genomen. Later werd deze op advies van de afdeling milieuvergunningen teruggestuurd met het verzoek de aanvraag aan te vullen en een eerste klasse aanvraag in te dienen. Hieraan werd echter geen gevolg gegeven door de aanvrager. Het is dan ook foutief om te stellen dat de aanvrager niet over een geldige vergunning beschikt ingevolge foutieve informatie van de gemeentelijke diensten. Bovendien wordt opgemerkt dat later nog een uitbreiding van 580 dieren naar 948 dieren werd doorgevoerd;
> Overwegende dat de aanvraag een stijging van het vergunde dierenaantal en derhalve ook een stijging van de vergunde mestproductie beoogt;
> Overwegende dat deze stijging niet verenigbaar is met de criteria gesteld in het Mestdecreet".

2.9. Verzoeker gaat tegen deze beslissing in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen. Hij wijst er in essentie op dat hij

ingevolge verkeerde inlichtingen in het verleden geen milieuvergunningsaanvraag indiende.

2.10. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

Tijdens de beroepsprocedure bezorgt de exploitant nog bijkomende gegevens aan het bestuur.

2.11. Op 22 november 2001 wordt de thans bestreden beslissing genomen : het beroep van verzoeker wordt gedeeltelijk gegrond verklaard.

De aanvraag van verzoeker wordt niet verenigbaar geacht met artikel 33ter, § 1, 1/, c), van het meststoffendecreet.

Aan verzoeker wordt op grond van billijkheidsredenen wel een (regularisatie)vergunning toegekend - dit tot 8 oktober 2007 - voor stallen voor 580 gespeende varkens, om reden dat "uit het onderzoek van de ARAB-reglementering door de PMVC blijkt dat het indienen van de aanvraag als klasse II in 1989 voor 580 varkens, juist was" en dat "in principe in 1989 een vergunning kon afgeleverd worden voor 580 varkens op basis van de toen geldende reglementering".

De vergunning wordt wel geweigerd voor de overige "standplaatsen voor 368 varkens".

Voor het overige wordt akte genomen van de verandering van de inrichting door uitbreiding met een aantal klasse 3-inrichtingen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker volgend betoog houdt :

> "4.1. Dat verzoeker er steeds naar gestreefd heeft de regularisatie van zijn bedrijfsexploitatie te bekomen op een zodanige wijze dat ze overeenstemt met de feitelijke toestand - dit overeenkomstig ook de bestemming van het agrarisch gebied waarbinnen hij gelegen is op het gewestplan én overigens ook overeenkomstig de plaatselijke toestand met name de ligging van januari 1991 tot 29 juni 2001 in de

beschermingszone III van een drinkwaterwinningsgebied, maar deze percelen door het ministerieel Besluit van 29 juni 2001 de percelen, kadastraal gekend (afdeling, sectie, perceelnummer) 01-A-153n, 01-A-153p te 2320 - Hoogstraten, Hemelrijksestraat 3, niet langer gelegen zijn binnen de beschermingszone (stuk 17);

4.2. dat verzoeker beducht is de lijdensweg te moeten volgen die de heer LAVENT als varkenshouder heeft moeten ondergaan. (zie R.v.St., LAVENT, nr. 17.762, 9 augustus 1976; R.v.St., LAVENT, nr. 21.192, 21 mei 1981; R.v.St., LAVENT, nr. 32.698, 1 juni 1989; R.v.St., LAVENT, nr. 38.802, 20 februari 1992; R.v.St., LAVENT, nr. 40.090, 13 augustus 1992; R.v.St., LAVENT, nr. 42.085, 25 februari 1993; R.v.St., LAVENT, nr. 42.085, 25 februari 1993; R.v.St., LAVENT, nr. 49.647, 13 oktober 1994; R.v.St., LAVENT, nr. 53.993, 22 juni 1995; R.v.St., LAVENT, nr. 70.810, 15 januari 1998; R.v.St., LAVENT, nr. 80.868, 10juni 1999), omdat ook hij geviseerd wordt als varkenshouder in een zwart gebied en wat mestoverschotten betreft, en bovendien de nabijheid heeft van het waterwinningsgebied dat ook voortdurend wisselende regelgeving meebrengt gezien het openbaar belang, dat hij allerminst het rustig genot van zijn eigendom kan krijgen zolang hij in rechtsonzekerheid vertoeft en dit nochtans één van de fundamentele rechten en vrijheden van de mens uitmaakt (art. 1 E.V.R.M.; art. 544 B.W.) en verzoeker daarenboven voortdurend twijfelt aan de leefbaarheid van de bedrijfsexploitatie nu de vergunningstoestand niet in orde geraakt en hij niettemin moet investeren om aan de vigerende wettelijke voorschriften te voldoen.

4.3. dat verzoeker door waarheidsgetrouw de aangiften jaarlijks aan de Mestbank in te dienen, beschikt over een nutriëntenhalte van 948 varkens, dat hij 'kost wat kost' wil behouden nu hij dat minimum nodig heeft om een leefbaar inkomen te behouden voor hem en zijn medewerkende echtgenote, doch dat hij merkt dat hij in feite ondanks de ingediende verzoekschriften voor de Raad van State in een impasse blijft vertoeven:

4.3.1. dat hij, in het geval hij de schorsing van het bestreden besluit verkrijgt, nog in het slechtste geval verkeert dat hij voorlopig nog maar een nutriëntenhalte voor 160 varkens over houdt, gezien voor de oorspronkelijke uitbating slechts 160 varkens genoteerd stonden, en deze dan terug van kracht wordt.

4.3.2. dat, wanneer het bestreden besluit niet wordt geschorst, hij nog louter de mogelijkheid heeft de annulatie van de bestreden beslissing te benaarstigen, maar dit - gezien de mogelijke tardiviteit en het feit dat hij in afwachting van dat arrest, hooguit de nutriëntenhalte voor 580 varkens kan verkrijgen (= de bestreden beslissing), evenzeer in grote problemen blijft verkeren, nu zijn inkomsten met ruimschoots 43% zouden verminderen en de leefbaarheid van zijn bedrijf in het gedrang komt, nu hij samen met zijn medewerkende echtgenote hoofdzakelijk uit deze agrarische activiteit inkomsten verkrijgt (stukken 19a-c), en de afbetaling van de investering van de voorlopig op stedenbouwkundig vlak vergunde stallen moet kunnen voldoen.

4.3.3. dat ook zijn bouwvergunning gekoppeld is aan de milieuvergunning en conform art. 2 § 3 - §4 van de bestreden beslissing geschorst wordt of vervalt, wanneer de milieuvergunning niet definitief is verleend, respectievelijk geweigerd wordt.

4.3.4. dat verzoeker hoge boeten te wachten staat als hij conform zijn vergunde nutriëntenhalte, zijn bedrijf zou exploiteren, zodat ook het vergunde nutriëntenhalte gekoppeld is aan de beperkt verleende milieuvergunning die geen leefbaar inkomen meer verzekert en verzoeker derhalve nu met de voorliggende bestreden beslissing, slechts de keuze heeft zijn bedrijfsactiviteit stop te zetten of in faling te gaan.

4.4. dat verzoeker daarom gelijktijdig met het annulatieverzoek, een schorsingsverzoek indient - voornamelijk met de bedoeling, de tot nog toe ruim overschreden redelijke termijn van antwoord op de aanvankelijke vergunnings- en regularisatie-aanvraag, vooralsnog tot een minimum te beperken - nu hij in het verleden het slachtoffer is geweest van daarom niet opzettelijke overheidsfouten, maar dan toch van beduidende onzorgvuldigheden en nalatigheden van overheidswege (waarover geen betwisting bestaat), die gemaakt hebben dat de procedure voor de aanvraag meer dan onredelijk is blijven aanslepen zodat - wanneer verzoeker zich nu louter zou beperken tot een annulatieverzoek, weer stuit op de mogelijke inertie van de behandeling van zijn dossier (gezien de bekende overbelasting van de Raad van State), wat - gezien de ligging van zijn bedrijf in de nabijheid van het waterwinningsgebied en het daarmee samenhangend openbaar belang - en de snel wisselende milieuwetgeving met betrekking tot het houden van dieren (in het bijzonder varkens) en de mestoverschotproblematiek voor varkens - niet aanbevelenswaardig is, in feite zelfs niet te riskeren valt om irreversibele schade te vermijden, gezien het bedrijf van verzoeker ideaal gelegen is (zeker nu zijn bedrijf sinds juli 2001 niet langer binnen de beschermingszone van het waterwinningsgebied ligt en hij in feite als modelbedrijf (stuk 4: foto's bedrijf) dreigt uitgeschakeld te worden, terwijl de bedoeling van de wetgever met het invoeren van de nutriëntenhalte en de stringente wetgeving eerder is, de eliminatie te bewerkstelligen van al dan niet-leefbare varkensbedrijven in bijvoorbeeld niet-agrarische of para-agrarische gebieden, maar niet van de beste - zoals in casu - uit te distilleren.

4.5. dat gezien de impasse met betrekking tot de intrekking van de toegestane nutriëntenhalte, verzoeker daarnaast ook een verzoekschrift zal indienen met de vraag naar voorlopige maatregelen om zijn huidige nutriëntenhalte te mogen behouden in afwachting van het definitieve arrest van de Raad van State, dat - in de hypothese dat een schorsing zou toegestaan worden - dan toch binnen redelijke termijn zou kunnen uitgesproken worden en waarin vermeld staat of het houden van 950 dieren volgens de toepasselijke wetgeving al dan niet toelaatbaar is, zodat verzoeker ook zelf reeds een indicatie zou krijgen met betrekking tot de toekomst van zijn bedrijf in afwachting van de eventuele nieuwe beslissing van de Bestendige Deputatie.

Dat verzoeker hoopt het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voldoende te hebben aangetoond in die zin dat irreversibele schade zou kunnen worden aangericht met betrekking tot de leefbaarheid van zijn bedrijf, gelegen in de buurt van een waterwinning waar de regelgeving voortdurend muteert ingevolge de noden van grondwaterwinning en drinkwatervoorziening";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt als volgt :

"Verzoeker houdt voor dat de 'redelijke termijn van antwoord' op de aanvankelijke vergunnings- en regularisatieaanvraag overschreden is.

Nochtans is het duidelijk dat het voorwerp van dit schorsingsverzoek de beslissing van de bestendige deputatie d.d. 22 november 2001 is.

Bijgevolg dient het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het gevolg te zijn van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van deze bestreden beslissing.

Verzoeker leidt het nadeel echter af uit gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld in het verleden, in vorige dossiers, en die als dusdanig ook niet rechtstreeks betrekking hebben op de huidige regularisatieaanvraag.

Bijkomend dient opgemerkt dat de 'aanvankelijke vergunningsaanvraag' slaat op de aanvraag d.d. 12 september 1989 voor 580 varkens en- dat de zgn.' aanvankelijke regularisatieaanvraag' geen regularisatieaanvraag was maar een vraag tot herziening van de niet-aktename van 948 varkens. Verzoeker zou de feiten hier correct dienen weer te geven.

De procedure met betrekking tot de regularisatieaanvraag d.d. 22 maart 2001 is bovendien volledig overeenkomstig de decretaal vastgelegde termijnen behandeld.

Het nadeel dat volgens verzoeker voortvloeit uit de tijd die een annulatieprocedure in beslag zal nemen, kan niet aangenomen worden, evenmin als het nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de wet, i.c. de niet-vergunde 368 varkens, waarvoor verzoeker nooit een vergunning heeft aangevraagd en waarvan verzoeker wetens en willens die illegale toestand heeft voortgezet, en die omwille van de bepalingen in het Mestdecreet (verbod op stijging van de vergunde mestproductie) niet vergunbaar zijn.

Dat het nadeel voor verzoeker uiteraard bestaat in de eventuele problemen met de toegestane nutriëntenhalte.

Dat voor de 368 varkens verzoeker al die jaren (sinds niet-aktename 948 varkens in 1993) heeft nagelaten een aanvraag in te dienen. Dit staat met zoveel woorden ook in zijn eigen beroepschrift d.d. 20 juli 2001.

Hiervoor kan enkel verzoeker zelf verantwoordelijkheid dragen.

Wanneer daarenboven verzoeker dan nog eens zelf in zijn eigen verzoekschrift gaat vermelden dat een regularisatieaanvraag werd ingediend 'voor het aantal overmatige dieren (948 i.p.v. de oorspronkelijke vergunning van 160 dieren) die voorlopig (?) (lees: sinds 1989 en alleszins sinds 1993!!) wederrechtelijk worden gehouden om een leefbaar inkomen te kunnen behouden', kan men duidelijk besluiten dat verzoeker hier een risico heeft genomen. Nochtans kan volgens vaste rechtspraak van de Raad van State een exploitant die een onwettige bestaande toestand gedurende jaren heeft voortgezet en op een gegeven ogenblik, geconfronteerd met de regeling van nutriëntenhaltes, een regularisatieaanvraag indient, die echter geweigerd wordt op grond van de toepasselijke wettelijke bepalingen, zich niet via een schorsingsprocedure tot de Raad van State wenden om het nadeel, dat door zijn eigen illegale optreden is veroorzaakt, binnen een korte termijn ongedaan te maken.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dan ook niet aangetoond";

3.3. Overwegende dat uit de weergegeven feiten blijkt dat verzoeker vóór het bestreden besluit over een vergunning voor het houden van 160 varkens beschikte; dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat reeds sedert het begin van de

jaren '90 hij 948 varkens hield; dat verzoeker op 12 september 1989 een vergunningsaanvraag indiende bij het college van burgemeester en schepenen van de stad hoogstraten, doch dat dit college met een brief van 19 april 1993 aan verzoeker meedeelde dat hij een vergunningsaanvraag klasse 1 bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen moest indienen; dat verzoeker naliet dit te doen; dat blijkbaar verzoeker in januari 1991 bij de bestendige deputatie een verzoek indiende tot aktename van onder meer 948 varkens; dat op 15 april 1993 de bestendige deputatie weigerde akte te nemen van stallen voor 948 varkens; dat ondanks voornoemd schrijven van 19 april 1993 en de weigering tot aktename van 15 april 1993 verzoeker geen vergunningsaanvraag meer indiende en de stallen voor 948 varkens verder bleef uitbaten; dat de reden die de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting aanbrengt om destijds geen vergunning te hebben aangevraagd, namelijk de overtuiging dat verzoeker er wellicht toch geen zou hebben gekregen - hetgeen evenwel ten stelligste te betwijfelen valt - geen rechtsgeldige reden uitmaakt om zonder de vereiste vergunning te exploiteren; dat verzoeker zich blijkbaar ook verschuilt achter het feit dat tussen zijn vergunningsaanvraag in 1989 en de brief van 15 april 1993 vanwege het college van burgemeester en schepenen er een onredelijk lange tijdspanne is verlopen; dat, evenwel, juist omdat de minister van oordeel was dat verzoeker onder het ARAB-regime een vergunning kon hebben verkregen, zij met het bestreden besluit aan verzoeker vergunning heeft verleend voor 580 varkens, zijnde het aantal varkens waarvoor in 1989 vergunning was aangevraagd; dat aldus verzoekers argumentatie op dat punt niet relevant is; dat voor de overige 368 dieren, waarvoor met het bestreden besluit de vergunning wordt geweigerd, verzoeker nooit een milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend, alhoewel vanaf 1 september 1991, dit is het ogenblik waarop het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I in werking zijn getreden, overeenkomstig de indelingsrubriek 9.4. c in een agrarisch gebied een vergunningsplicht klasse 1 gold, indien meer dan 200 dieren ouder dan tien weken werden gehouden; dat verzoeker dat diende te weten en dat alleszins sedert april 1993 gelet op de weigering tot aktename van 15 april 1993, verzoeker bezwaarlijk staande kon houden dat hij er mocht van uitgaan dat hij geen bijkomende vergunning meer nodig had voor het aantal dieren dat hij de facto hield; dat het door verzoeker aangevoerd nadeel ten gevolge van het niet verlenen van een vergunning voor 368 varkens dan ook niet voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, maar uit de nalatigheid van verzoeker om ten gepaste tijde een milieuvergunning te vragen en jarenlang zonder de vereiste vergunning te exploiteren; dat nog kan worden opgemerkt dat de vergelijking van verzoekers situatie met deze van verzoeker LAVENT niet opgaat, daar deze laatste wel degelijk

de nodige exploitatie- en milieuvergunningen had aangevraagd en zich ervan heeft onthouden om zonder vergunning te exploiteren;

2.4. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede voorwaarde gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moet zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

2.5. Overwegende dat het opleggen van voorlopige maatregelen en een dwangsom een accessorium is van een bevel tot schorsing; dat dienvolgens de verwerping van de vordering tot schorsing de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en het opleggen van een dwangsom meebrengt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en het opleggen van een dwangsom worden verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**